

Μοῦ ῥθαν οἱ δουλειῆς ἀντίζεργα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάποδα 10, ἀνάστροφα 2, ζεργά, ἀντίθ. βολικά, δεξιά, καλά.

ἀντιζηλεύω Ἀμοργ. Μέσ. ἀντιζηλεύομαι Νάξ. ἀδιζουλεύομαι Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. ζηλεύω.

Ζηλοτυπῶ, φθονῶ Ἀμοργ. Νάξ. (Φιλότ.): Ὁ δεῖνα μὲ ἀδιζουλεύεται Φιλότ. || Ἄσμ.

Ὅσ' ἄρχοντες τὸν εἰδασιν, ἐντιζηλέρασιν του

Ἀμοργ. Συνών. ζηλεύω. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθῶς: Τὰ παλληκάρια ἤρχισαν ν' ἀδιζηλεύονταίνε κ' ἦτανε φόβος νὰ μὴ σφασθῇ Νάξ.

ἀντίζηλος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀντίζηλος.

Ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής: Ποίημ.

Βλέπει ἀδύνατα τὰ τόξα | τῶν ἀντίζηλων ἐθνῶν.

ΔΣολωμ. 61

ἀντιζηλώνομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀντιζηλῶ.

Εἰμαι ἀντίζηλος, φθονῶ, μισῶ, ἐχθρεύομαι: Ἀντιζηλώθην του τὸ ἐσκότωσέν τον.

ἀντιζύγι τό, ἀμάρτ. ἀντ'ζύγ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀντιζυγος. Πβ. καὶ Κορ. ἔκδ. Ἰσοκρ. 2, 37. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ ἀντίρροπον βάρος, τὸ σήκωμα, τὰ σταθμὰ Αἰν. Πβ. Κορ. ἐνθ' ἀν. Συνών. βαρίδι, δράμια. 2) Τὸ ἀπόβαρον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Συνών. ντάρα.

ἀντίθαμα τό, Βάρν. ἀδίθαμα Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. θάμα.

Μεγάλο θαῦμα ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Γιὰ δὲς θάμα κὶ ἀδίθαμα ποῦ γίνεται 'ς τὸ γόσμο, νὰ περπατῇ ἡ ζωδανὴ μὲ τὸν ἀποθαμένο

Κρήτ.

ἀντίθεος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἰν.) ἀντίθεος Πόντ. (Κερασ.) ἀντιθεός Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. ἀντιθεός Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.) ἀδίθεος πολλαχ. ἀδιθέος Κέρκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀντίθεος.

1) Ὁ ἀντιτιθέμενος τῷ Θεῷ, ὁ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ἄσεβής, ἄπιστος Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν.

2) Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ διάβολος κοιν.: Ἀδίθεος εἶσαι, καμένε μου! Ἀπύρανθ. Συνήθως ὑπὸ τῶν χυδαιοτέρων ἐν βλασφημίαις ἐπὶ τὸ εὐφημότερον πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ὀνόματος Θεός: Τὸν ἀντίθεό σου! (μετὰ προτασσομένου ρήματος αἰσχροῦς ἐννοίας) κοιν. Γαπῶ τὸν ἀδίθεό σου, εἶδα μοῦ 'καμες! (τὸ γαπῶ ἀντικαθιστᾷ τὸ αἰσχροῦς ἐννοίας ρῆμα ἐπὶ τὸ εὐφημότερον) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τιμῶ τὸν ἀδίθεό σου! (τὸ τιμῶ ὡς εἰς τὸ προηγούμενον παρὰδειγμα τὸ γαπῶ) Κέρκ. Μωρέ, τὸν ἀντίθεό σου! αὐτόθ. Λιάλε, τὸν ἀδίθεό σου! Κρήτ. Νὰ πάρουν οἱ διαόλοι τὸν ἀδίθεό σου! Ἀπύρανθ. || Γνωμ. Ὁ ἀντίθεος πρέπει νὰ βρῇ τὸν ἀντίχριστό του γιὰ νὰ σιάξῃ (ἐπὶ κακοῦ ἀνθρώπου ὅστις μόνον πρὸς ἄλλον κακὸν διαπληκτιζόμενος δύναται νὰ ὑποχωρήσῃ) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἦρε ὁ ἀντίθεος τὸν ἀντίχριστο (συνών. τῇ προηγούμενῃ) αὐτόθ. Ὁ ἄθεος θέλει τὸν ἀντίθεο (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Πελοπν. (Λάστ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Ἠλιοδ. Αἰθιοπ. 47 «ἀλλὰ μοι ἀντίθεός τις ἔοικεν ἐμποδίζειν τὴν πρᾶξιν». Πβ. ἀντίχριστος, ἀντίσταυρος. 3) Ἐπίγειος Θεός, προστάτης, ἀντιλήπτωρ συνήθως μετὰ τοῦ Θεός πρὸς ἀντιδιαστολὴν Ἡπ. Πελοπν.

(Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Ἐχει Θεὸς κὶ ἀντίθεο (ἐπὶ τοῦ εὐμοιροῦντος ἰσχυροῦ προστάτου) Ἡπ. Λακων. Νὰ ἔχῃς Θεόν, νὰ ἔχῃς κὶ ἀντίθεον Ἀμισ. Ὅταν κ' ἔδῃ κἀνείς τὸν Θεόν, πρέπει νὰ ἔδῃ ἀντίθεον Κερασ. Ἄν ἔῃς ἐσὺ τὸν Θεόν, ἔχω κ' ἐγὼ ἀντίθεον αὐτόθ.

ἀντίθυρα ἡ, Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. θύρα.

Τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς θύρας (διὰ τὴν σημ. τῆς προθ. πβ. ἀντικέφαλο).

ἀντιθύριδο τό, ἀμάρτ. ἀντιθέριδο Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. θυρίδι.

Ὅπῃ ἐν τῷ τοίχῳ ὑπολειφθεῖσα ἐκ τῆς τοιχοδομίας ἡ παρεμφερὲς κοίλωμα, ὅπου ἀποθέτουν πρὸχειρά τινα πράγματα: Μέσα 'ς τ' ἀντιθέριδο εἶναι τὸ τριβέλλι.

ἀντίθυρος ὁ, ἀμάρτ. ἀντίθ'ρους Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀντίθυρος.

Μικρὰ θύρα, μικρὰ κρυφία θύρα. Συνών. παραπόρτι.

ἀν-τίκα ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄν-τίκα Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀ-τίκα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. ἐπιθ. antica θηλ. τοῦ antico.

1) Ἀρχαῖον πρᾶγμα, συνήθως πολύτιμον, κειμήλιον κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Αὐτὸ εἶναι ἀν-τίκα Κέρκ. Τέτοια πράγματα ποῦ νὰ ἀ-τίκες τὰ φυλάσσει Νάξ. (Γαλανᾶδ.) || Φρ. Τὸ χωράφι εἶν' ἀν-τίκα (μεταφ. ἀρίστης ποιότητος) Ἀνδρ. (Κόρθ.) Ἀν-τίκα πρᾶμα (ἐξαίρετον) Θράκ. (Κομοτ.) Ἀνθρωπος ἀν-τίκα (ἐξαίρετος, καλὸς) Πελοπν. (Πάτρ.) Εἶναι μὲ ἀν-τίκα! (μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου περιδεξίου, πανούργου, κατ' ἀντίφρ.) κοιν. || Παροιμ. Ἄλλες οἱ ἀν-τίκες τοῦ καστριῶ καὶ ἄλλες οἱ ἄλλες πέτρες (ἀν-τίκες = ἴσως ἀποκόμματα γλυπτῶν ἔργων, ἐνεπιγράφων πλακῶν ἢ λίθοι ἀρχαίων μνημείων ὅτι ἐπὶ φαινομένων ὁμοίων ὑπάρχει πολλάκις μεγίστη διαφορὰ) Σάμ. β) Παλαιὸς δακτυλιόλιθος γεγλυμμένος καὶ συνήθως δακτυλίδιον φέρον τοιοῦτον δακτυλιόλιθον κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι εἶναι ἀν-τίκα κοιν. Ἀβοῦτο τὸ δακτυλίδ' ἀν-τίκαν ἐν Πόντ. (Χαλδ.) || Φρ. Κρασί - λάδι - νερὸ ἀν-τίκα (ἦτοι διαυγὲς ὡς ὁ δακτυλιόλιθος) Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ.) κ. ἄ. Οὐρανὸς ἀν-τίκα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) || Ἄσμ.

Ἀπόψε τό 'δα τ' ὄνειρο 'ς τ' ἔξε 'ς τ' ἔφτα τὴ νύχτα πῶς ἄλλος δὰ σ' ἀγαλασθῇ, ὁλόχρυσή μ' ἀν-τίκα

Κρήτ. γ) Ἀρχαῖον νόμισμα Νίσυρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) Χίος: Ἀβοῦτο ἡ παρὰ ἀν-τίκα ἐν (παρὰ = παρὰς) Κοτύωρ. «Εἰς τὴν Νίσυρον πάντοτε εὐρίσκομεν τέτοιες ἀν-τίκες» (Αὐγὴ Δωδεκανησ. 1927 Αὐγούστου σ. 4). Οὐ θησανρὸς εἶναι κλεισμένους μὴ μαλαματένια θύρα 'ς τὴ γῆ. Αὐτὴ ἡ θύρα ἀνοίγ' μοναχὴ τῆς, ἅμα ἀγγίξης ἀπάνου τοῦ σιδηρονόχου καὶ τὴν ἀν-τίκα. Ἡ ἀν-τίκα εἶναι ἓνα ἀρχαῖον ὄβουλον (ἐκ παραδ.) Μακεδ. δ) Σπόγγος προσφυόμενος ἐπὶ θρασυματος ἀγγείου ἢ ἄλλου πράγματος, μετ' αὐτοῦ δὲ τούτου ἀλιευόμενος Σύμ. ε) Εἶδος κεντήματος ἢ ραφῆς περὶ τὴν ὦαν μανδηλίων κττ. (ἴσως ὡς ἀρχαῖου) Θράκ. (Κασταν. Σηλυβρ.): Τρία μαντήλια, τὸ ἓνα μειαξωτό, τὸ ἓνα βατιστέγιο μὲ ἀν-τίκα γυρισμένο Σηλυβρ. Θά 'χῃ ἡ νύφη σαράντα μαντήλια μειαξωτὰ καὶ λινὰ μ' ἀν-τίκα γιὰ μαντηλώματα Κασταν.

2) Συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρώπου γηράσαντος ἢ πράγματος παλαιωθέντος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Τὸ φουστάν' τὸ φορεῖ ἀν-τίκαν ἐν Χαλδ. «Ἐφάγαμεν εἰς τὸ φτωχικόν μου μ' ἀν-τίκες τοῦ ἀγῶνος συντροφευμένοι» ΓΒλαχογιάνν. Ἀρχ. Μακρυγιάνν. 1, 307 3) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐμμένων εἰς

τὰ παραδεδομένα, ἀσυγχρόνιστος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) :
 Ἄβουτος ἄρθωπον τῷτ ἀν-τίκαν ἔν (τῷτ = ἐντελῶς) Χαλδ.

ἀντίκαιρα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδίκαιρα Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίκαιρος.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἀπὸ τοῦ παρόντος, μετὰ δύο ἔτη.
 Συνών. ἀντίκαιρου (ιδ. ἀντίκαιρος 1 β).

ἀντίκαιρος ἐπίθ. Ἡπ. (Ραβέν.) Πόντ. (Οἶν.) ἀδίκαι-
 ρος Κεφαλλ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.) ἀδίσκαιρος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. καίρος.

1) Ὁ τὸ τρίτον ἔτος ἀπὸ τοῦ παρόντος, ὁ τὸ μεθεπό-
 μενον ἔτος λαμβάνων ὑπαρξιν Κρήτ. : Ἄσμ.

Καὶ τοῦ καιροῦ χαρούμενος καὶ ἀδίσκαιροι καὶ πάδα
 νά ῥχωνται νά μᾶσε θωροῦν

Κρήτ. β) Κατὰ γενικὴν μετὰ τοῦ ἄρθρου ἐπιρρηματ.,
 τὸ μεθεπόμενον ἔτος, μετὰ δύο ἔτη Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.)
 Πόντ. (Οἶν.) : Ἄσμ.

Καὶ τοῦ καιροῦ χαρούμενοι, τ' ἀδίσκαιροι καὶ πάδα
 νά ῥθουν οἱ φίλοι νά σᾶς βροῦν

Ρέθυμν. Σφακ. Συνών. ἀντίκαιρα. 2) Οὐσ., ἀντί-
 θετος, δυσμενὴς καιρός, ἀκατάλληλος πρὸς πλοῦν ἢ ἄλλην
 ἐνέργειαν Κεφαλλ. : Καιρός εἶν' εἰοῦτος; εἶναι ἀδίκαιρος,
 πῶς νά ταξιδέψω; Συνών. κακοκαιρία. β) Δυσμε-
 νὴς περιστάσεις, δυστυχησμένος χρόνος Ἡπ. (Ραβέν.) :
 Ἄσμ.

Ἡρθε καιρός καὶ ἀντίκαιρος καὶ χρόνος ὀργισμένος
 καὶ βάρεσε τὸ μόνυμα, ἢ ἔρημη πανούκλα.

ἀντίκακος ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν.) ἀντίκακο τό, Πελοπν.
 (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κακός.

1) Ὁ κατ' ἀμοιβαίότητα κακὸς Κρήτ. (Βιάνν.) : Παροιμ.
 φρ. Ὁ κακὸς θέλει ἀντίκακο (ὁ κακὸς ἄνθρωπος μόνον
 πρὸς ὁμοίον του εἶναι ἀκίνδυνος). 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.,
 τὸ ἀνταποδιδόμενον κακὸν Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ.
 (Τραπ.) : Παροιμ. φρ. Τὸ κακὸ θέλει ἀντίκακο (εἰς τὴν
 κακὴν πράξιν πρέπει νά ἀνταποδίδεται ἄλλη κακὴ πρά-
 ξις). β) Τὸ ἐπακολουθοῦν, τὸ προστιθέμενον κακὸν εἰς
 ἄλλο κακὸν Πελοπν. (Λακων. Μάν.) : Παροιμ. Ἀπὸ κακὸ
 'ς τ' ἀντίκακο καὶ ἀγκάθι 'ς τ' ἄλλ' ἀγκάθι (ἐπὶ ἐπαναλήψεως
 ἀτυχημάτων) Μάν. Ἀπὸ κακὸ 'ς ἀντίκακο καὶ ἀπ' ἀγκάθι
 'ς ἀγκάθι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λακων.

ἀντικαλημερίζω πολλαχ. ἀντ'καλ'μιρίζον Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. καλημερίζω.

Ἀπαντῶ εἰς τὸν χαιρετισμὸν καλὴ μέρα, ἀντικαιρε-
 τίζω ἔνθ' ἀν. : Τὸν ἐκαλημέρισα καὶ δὲ μ' ἀντικαλημέρισε
 πολλαχ.

ἀντίκαλον τό, Κάρπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.
 Χαλδ.) ἀντίκαλο Κάρπ. τίκαλον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. καλόν, δι' ὃ ιδ.
 καλός. Ὁ τύπ. τίκαλον κατ' ἀνομ. ἐκ τῆς φρ. ἔναν
 ἀντίκαλον. Ἰδ. ΔΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5
 (1918) 196 κέξ.

1) Τὸ ἀνταποδιδόμενον καλόν, ἀντενεργέτημα ἔνθ' ἀν. :
 Κάμε καλὸ νά βρῆς ἀντίκαλο Κάρπ. Ἀτὸ ἔτον ντὸ θὰ ἐπλέ-
 ρωνες με τὸ ἀντίκαλον; Τραπ. Ἐγὼ ἀγοῦτον ἀσ' σὸν θάνατον
 ἔσωσά 'τον καὶ ἀτὸς πάρεξ τ' ἀντίκαλον θέλ' καὶ νά τρώῃ με
 (ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἔσωσα ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ αὐτὸς ἐκτὸς
 τοῦ ὅτι δὲν ἀνταποδίδει εὐγνωμοσύνην θέλει καὶ νά με
 φάγῃ. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. || Φρ. Ἐναν τίκαλον... -Δύο
 τίκαλα... -Τρία τίκαλα... -Δώδεκα τίκαλα (ὡς ἐρωτή-
 ματα ἐν στιχομυθίᾳ μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ

δράκοντος ἐν παραμυθ. ιδ. Λεξικογρ. Ἀρχ. ἔνθ' ἀν.) Χαλδ.
 || Παροιμ. φρ. Τὸ καλὸν θέλει καὶ ἀντίκαλον (ὁ εὐεργετού-
 μενος ὀφείλει ν' ἀνταποδίδῃ τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμο-
 σύνην) Κερασ. Συνών. ἀντίχαρι. 2) Ἀπάντησις,
 ἀπόκρισις Κάρπ. : Τοῦ 'μίλουν καὶ ἀντίκαλον δὲν μοῦ 'δινεν.
 || Φρ. Μῆτε μιλιὰ μῆτε ἀντίκαλο (ἐπὶ ἄκρας σιωπῆς).

ἀντικάμαρα ἢ, πολλαχ. ἀδικάμαρα Κεφαλλ. ἀντι-
 κάμερα Ζακ. ἀδικάμαρη Ἄνδρ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. anticamera.

Προθάλαμος, συνήθως εἰς φρ. μετὰ τοῦ ρ. κάμνω :
 Κάνω ἀντικάμαρα (κάμνω τινὰ νά περιμένῃ ἐν τῷ προθα-
 λάμῳ) Παξ. Μᾶς ἔκαμες ἀδικάμαρα (δὲν παρουσιάσθης
 ἐνώπιόν μας κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας εἰς τὴν οἰκίαν
 σου) Κεφαλλ. Ἐπῆγα νά τῆς κάμω βίζιτα καὶ μοῦ 'καμε
 ἀντικάμαρα (δὲν παρουσιάσθῃ προσποιηθεῖσα ἀσθενεῖαν
 ἢ δι' ἄλλην ψευδῇ αἰτίαν) Σῦρ. Μᾶς κάνει ἀδικάμαρη
 (ἀποφεύγει νά ἔλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου συνομιλοῦμεν,
 ἀλλὰ παραμένει εἰς ἄλλο δωμάτιον ἢ ἀποχωρίζεται τῆς
 ομάδος πρὸς ἄλλον κύκλον ἐνεκα θυμοῦ ἢ πείσματος)
 Ἄνδρ. Λευκ. Μοῦ κάνεις ἀντικάμαρα (ἀντιπράττεις, ἀντε-
 νεργεῖς εἰς τὰς προσπάθειάς μου) Σίφν. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ
 Ἰταλ. fare anticamera.

ἀντικάματο τό, ἀμάρτ. ἀδικάματο Κύθηρ. ἀδικάμα
 Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κάματο, δι' ὃ ιδ.
 κάματος. Ὁ τύπ. ἀδικάμα ἐκ τοῦ πληθ. ἀδικά-
 ματα, ὡς καὶ μερόκαμα ἀντὶ μεροκάματο.

Ἡ ἐπ' ἀνταποδόσει παρεχομένη γεωργικὴ ἐργασία :
 Ἐρχεσαι ἀδικάματο; (ἐρχεσαι νά ἐργασθῇς 'ς τὸ δικό μου
 ἀμπέλι διὰ νά ῥθω αὖριον ἐγὼ 'ς τὸ δικό σου;) Αὐτοὶ
 κάνουν ἀδικάματα (ἐργάζονται εἰς τὰ κτήματά των ἀμοι-
 βαίως). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντιβόθηθαι.

ἀντίκαμμα τό, Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κάρπ. Μακεδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. *κάμμα.

1) Καμπή, κλίσις Κάρπ. : Ἀντίκαμμα τοῦ ἡλιου (ἡ κλί-
 σις τοῦ πρὸς τὴν δύσιν). 2) Τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ κατὰ
 τὰς παραλλήλους πλευράς, ὅπερ μένει ἀκαλλιέργητον
 ἐνεκα τῆς καμπῆς τῶν ἀροτριῶντων βοῶν Μακεδ. Συνών.
 ἀπογύρισμα. β) Ἡ κατὰ κάθετον διεύθυνσιν ἀρο-
 τρίασις τοῦ ἄκρου τοῦ ἀγροῦ τοῦ παραμείναντος ἀκαλ-
 λιεργήτου κατὰ τὴν κατὰ μῆκος ἄροσιν Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀντικαννεύω Πελοπν. (Μάν.) —ΚΠασαγιάνν. Παρα-
 μύθ. 65

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. καννεύω.

Ἀνταποδίδω καλὸν ἢ κακόν, ἀποζημιώνω ἢ ἀντα-
 μείβω : Δὲν τό 'λπιζα... ν' ἀντικαννέψης τὴν ἀγάπη μου με
 κλεψίες (εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀγάπης μου νά με κλέψης)
 ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Ἀντικαννεύτηκε τὸ τάδε πρᾶμα (ἐπλη-
 ρώθη ἢ ζημία του) Μάν.

ἀντικάρδιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. καρδία.

Τὸ μυστικὸν τὸ οἶονεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ κρυπτόμενον, τὸ
 ἀπόρρητον : Τ' ἀντικάρδιον μου νά πάρῃ (νά μάθῃ τὰς ἀπο-
 κρύφους σκέψεις μου).

ἀντικατάλλαγα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀδικατάλλαβα
 Κέρκ. (Ἀργυραδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντικατάλλαγος.

1) Ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν θεωρηθέντων σταχῶν
 εἰς τὸ ἀλώνι εἰς δύο σειρὰς παραλλήλους οὕτως, ὥστε οἱ
 μὲν στάχυες νά κεῖνται ἐπ' ἀλλήλους εἰς τὸ μέσον, αἱ δὲ